

**MÁS VILÁG? – a láthatatlanná vált emberekről**

**K**özel 800 000. Igen, ma Magyarországon ennyi a megváltozott munkaképességűek száma, nem számítva a családtagokat, a háttérország „kiszolgálóit”. Ha tetszik egy pártnyi társadalmi csoport, mely még nem kapta meg, s nem találta meg helyét a közösségünkben. Nem az ő hibájuk! De már van képviselőjük a magyar Országgyűlésben és az Európai Parlamentben is. Talán ezen érdekképviselők is hozzájárulnak majd ahhoz, hogy a társadalom, a közösség el- és befogadja őket.

Mit tehet egy cég, hisz minden társadalmi probléma megoldását nem vállalhatja át az üzleti szféra? – kérdezhetik jogosan. Mit tud tenni egy szociális vállalkozás és mit tud tenni a profitorientált üzleti szféra ezeknek az embereknek az érdekében?

Kb. 10 évvel ezelőtt találkoztam először a szociális vállalkozás kifejezéssel a Davos alapítójának köszönhetően. Ez a közhasznú és profitorientált tevékenység a britteknél már 2007-ben a GDP 1%-át tették ki. Nálunk még most is csak mutatóban, kuriózumként bukkan fel a kapitalizmus lelkiismeretének nevezett szociális vállalkozás, amely csökkent munkaképességűeket foglalkoztat. Lásd egy magyar példa a Hotel Panda, ahol az alkalmazottak 95%-a csökkent munkaképességű, s munkájukkal messzemenőleg elégedettek a szálloda vendégei, sőt egyre több profitot is termel a cég. Sőt! A hotel szolgáltatáscsomagokat is ajánl e csoportnak. Kockázatos, de kreatív, új út a turizmus számára és egy új csr megoldást jelent az üzleti szféra egészségének. A támogató gazdasági környezetnek még híján vagyunk e különleges vállalkozási forma esetében is. Felmerül a kérdés, hogy megoldás, mely továbbberősíti a kirekesztettséget, vagy a megoldás első lépcsőfoka, hisz bizonyos szociális problémák megoldásává válhat ez a vállalkozási forma a versenyszféra árnyékában meghúzódva?

S mit tud tenni egy profitorientált szektor az esélyegyenlőség érdekében a foglalkoztatás területén akkor, amikor a látszat nagyon sokszor felülírja a valóságot? Akkor, amikor az létezik, ami látszik, ami nem látszik, azzal nem foglalkozunk és nem veszünk tudomást róla. Pl. sérült ember címlapra nem kerülhet. Ha nem látszik nincs, ha látszik, csak akkor létezik. Ennek a gondolatmenetnek csak egy hátulütője van: tetszik nem tetszik a probléma sosem tűnik el csak úgy: mintahogy a megváltozott vagy csökkent munkaképességű emberekről sem felejtkezhetünk el.

A legnagyobb dilemma a foglalkoztatók részéről mindig az, hogy alkalmas-e a munkavégzésre a megváltozott vagy csökkent munkaképességű munkavállaló? Képes-e az adott munkát elvégezni? Hatékony-e? S később hogyan fogadja be az illető személyt a céges közösség? Az ismeretlen sokkal kockázatosabbnak tűnik, de ez leküzdhető, ha minél több releváns információ és tapasztalat birtokosává válunk.

Ennek egyik eszköze lehet a Lantegi módszer, amely megoldást kínál arra, hogy a munkavállaló képességeinek megfelelő munkakörhöz jusson. S a munkaadó is pontos képet kap a munkavállalónak azokról a képességeiről, készségeiről, melyek a munkakör betöltéséhez szükségesek. Könnyen alkalmazható és a felmérések egyrésze objektív eszközökkel mérhető.

Többek között ez a spanyol munkaképesség-vizsgáló eszköz is alkalmas arra, hogy lerombolja a cégek előítéleteit. Magyar civilszervezet is használja napi gyakorlatában (Kézenfogva Alapítvány).

Ajánlom minden cég figyelmébe! Hogy a világ ne csak a magunk, hanem a mások számára is élhetővé váljon!

**TAKÁCS JÚLIA ROVATA***a CSR Mátix Consulting ügyvezető igazgatója*